Kocourek a kouzelné Vánoce

Iveta Zámečníková
Ilustrovala Kristýna Nezvedová

Albatros

Kocourek a kouzelné Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

Iveta Zámečníková
Kocourek a kouzelné Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOCOUREK
A KOUZELNÉ VÁNOCE

© Iveta Zámečníková, 2026
Illustrations © Kristýna Nezvedová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08555-5
ISBN e-knihy 978-80-00-07837-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-00-08593-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08594-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

KOCOUREK A KOUZELNÉ VÁNOCE

Iveta Zámečníková

Ilustrovala: Kristýna Nezvedová

Albatros

Jmenuji se Čumáček

Jmenuji se Čumáček.

Nevím proč. Jednoho dne se nade mnou sklonil Lukáš, usmál se a prohlásil: „Budeš Čumáček.“ A bylo to. Pravda je, že Čumáček se mi docela líbí.

Říkají, že jsem kotě. Nesmysl. Nejsem žádné kotě! Vždyť už jsem větší než Samíkova zimní bota. Ta velká, chlupatá. Co trochu smrdí.

Jsem venkovní kotě – vlastně kocour. Venkovní znamená: patřím k domu. Dům patří lidem. A lidé mají zvláštní pravidla. Třeba: „Na gauč se nesmí.“

Tohle pravidlo vymyslel tatínek. Tatínek je obrovský, statný muž, ze kterého jde na první pohled strach. Ale já se ho nebojím. Já se totiž bojím jen dvou věcí. První věc je vysavač. A druhá je bazén.

Bazén je velká modrá díra. Vypadá to jako nebe, ale je to past. Já to vím. Už jsem tam jednou spadl. A kdyby mě Lukáš nevytáhl...

Od té doby bazén obcházím obloukem. Tak velkým, že někdy omylem oběhnu i sousedovu garáž.

„Čumáčku, pojď papat!“ zavolala maminka, položila mi misku na terasu a pohladila mě jemně

po hlavě. Má mě ráda. Já ji taky, i když je přesvědčená, že granule jsou pro kočku to nejlepší.

Pochopil jsem, že když si to myslí maminka, musí si to myslet i tatínek. Ačkoliv, když se nedívá, podstrčí mi tajně nějakou dobrotu.

Maminka je přísná. Když se na vás podívá pronikavým pohledem, máte pocit, že vám dokáže číst myšlenky. Moje myšlenky jsou většinou jednoduché.

Jídlo. Pohlazení. Jídlo. Zase jídlo.

Přiběhl jsem na terasu, protože na terase se jí. Je to můj oběd. Přinesla mi ho maminka. Mně a nikomu jinému! Jenže to není tak jednoduché. Stačí chvilka nepozornosti a jídlo je fuč. Už několikrát jsem u misky nachytal ježka. Úplně klidně jedl MOJE granule.

Důrazně jsem mu naznačil, že jsou to kočičí granule, ale on se na mě jen drze podíval a klidně baštil dál. Vím, že jsem o něco větší, ale už jste někdy zkusili odehnat klubíčko plné pichlavých bodlin a blech? Kdyby na mě nějaké přeskočily a moje rodina to zjistila, mohl bych se se svým plánem proniknout na gauč rozloučit. A to by byl konec. Možná bych nesměl ani dovnitř. Ale stejně, na ty granule mi určitě chodí ještě někdo další. A já zjistím kdo! A pak si to s ním vyřídím. Schoval jsem se pod křeslo a upřeně misku sledoval.

„Ty hlídáš jídlo?“ zeptal se se smíchem Lukáš, který právě přišel ze školy.

Lukáš je kluk, co mě tenkrát zachránil. Někdy si ale myslím, že jsem zachránil já jeho. Kdyby kvůli mně neskočil do bazénu, možná by se pořád bál vody. A to by byla škoda. Lukáš mě pohladil a poškrábal za ušima. Tam to mám moc rád.

V tu chvíli se otevřely dveře a vyběhl Samík. Samík je menší Lukáš. Jen hlasitější. A rychlejší. A když něco není podle něj, umí se rozbrečet tak, že by se ho lekl i ježek.

„Čumáčku!“ zavolal nadšeně. „Mami, můžu mu dát pamlsek?“

Maminka se nadechla. To vždycky znamená, že se chystá říct „ne“. Ale pak se podívala na mě, jak sedím jako vzorný kocour, a řekla přísně: „Ale jen jeden!“

Jeden pamlsek je málo. Ale jeden pamlsek je začátek! To je moje tajné kočičí umění.

JÁ SI SVOJI RODINU OCHOČUJU.

Pomalu a nenápadně. Nejdřív se tvářím, že mi stačí terasa. Pak se tvářím, že mi stačí pomazlení u dveří. Už se mi také párkrát podařilo proklouznout dovnitř. Když si toho maminka nebo tatínek všimnou, hned mě vykážou zase ven. S těmi dvěma je potíž. Ale Lukáše a Samíka už mám omotané

kolem svého kočičího ocásku. Ti mě doma nechají. Sice zatím jen v kuchyni, ale pro začátek je to úspěch.

Mým cílem je – gauč. Gauč je měkký. Gauč je teplý. Gauč je místo, kde by se spalo tak dobře, že bych na něm vydržel ležet celý den.

Záhada zmizelých granulí

Dneska jsem měl velký plán. Chytím zloděje granulí. Schoval jsem se pod zahradní křeslo a ani jsem se nehnul. Žádné odbíhání. Žádné rozptýlení. Jen já, miska a kočičí ostraha.

Sluníčko sice svítilo, ale už skoro nehřálo. Granule voněly tak krásně, že jsem se musel hodně přemáhat, abych nevylezl z úkrytu a nedal si aspoň jednu. Ne. Vydržím to. Miska je stále plná.

V tu chvíli se otevřela branka. Na zahradu vešli Lukášovi kamarádi: Lucka, Honza a Helča. „Ahoj, Čumáčku!“ zavolala Lucka, sehnula se a podrbala mě pod bradou. To bylo příjemné. A navíc slušné. Když někdo zdraví kočku, znamená to, že je to docela vychovaný člověk. „Čumáček za námi dnes vůbec nepřiběhl,“ všimla si Helča.

„Ano, už delší dobu je schovaný pod křeslem a hypnotizuje misku. Ještě si nevzal ani sousto. Vypadá to, jako by číhal na zloděje,“ řekl Lukáš a odběhl s kamarády na trávu.

Taky že číhám. A nehnu se odsud, dokud ho nechytím, pomyslel jsem si odhodlaně. Jenže v tu chvíli se od plotu ozvalo tiché šustění. Ššš...

Zpozorněl jsem. Vyskočil jsem a rozběhl se za zvukem. Proběhl jsem kolem keře, za květináč, pod lavičku... Nic. Rychle jsem se vrátil zpět na terasu a ztuhl jsem. Granulí ubylo. Pomalu jsem obešel misku. Ano. Bylo jich méně.

Zvedl jsem hlavu a podíval se k zahradě. Lukáš, Lucka, Honza a Helča si házeli létacím talířem. Přimhouřil jsem oči. To je zvláštní. Přišli. Hladili mě. A pak jsem odběhl. A teď jsou granule pryč. Helča vypadá nevinně, přemýšlel jsem. Honza... ten by možná granule ochutnal. Kluci občas jedí divné věci. A Lucka? Ta se na moji misku nějak moc zvědavě dívala... Dobře. Zítra vás budu hlídat všechny. A tentokrát nikam neodběhnu.

Zloděj u misky

Vítr byl čím dál chladnější a listí ze stromů už dávno zmizelo. Na hlídání misky to nebylo zrovna ideální počasí, ale já měl důležitý úkol.

Dnes jsem byl připravený ještě víc než včera. Už od rána jsem ležel pod křeslem a ani jsem nemrkl. Dnes toho zloděje chytím. Dveře na terasu se otevřely, vyšla maminka a položila misku na obvyklé místo. „Tak, Čumáčku, dobrou chuť," řekla a zase zmizela uvnitř. Dobrou chuť? To by určitě neřekla, kdyby věděla, kolik podezřelých postav se kolem téhle misky pohybuje. Schoulil jsem se ještě víc pod křeslo. Byl jsem jako tajný agent. Chvíli se nic nedělo, jen někde v dálce štěkal pes. Pak se to stalo.

Na zídce se objevila silueta. Štíhlá a elegantní. Sousedovic kočka. Seskočila tiše ze zídky, pomalu přešla přes terasu a zastavila se přímo u mé misky. Rozhlédla se. Doleva. Doprava. Nahoru. Dolů. A pak... strčila čumák do granulí. Do mých granulí!

Vyskočil jsem z úkrytu. „Hej!" zasyčel jsem. Kočka sebou trhla a otočila se ke mně. Oči měla